

وقتی پدر و مادر سر بچه ها دعوا می کنند / تاثیرات جرو بحث والدین بر فرزندان

اکثر دعوایی که بین پدر و مادر سر بچه ها صورت می گیرد به بچه ها مربوط نمی شود و بیشتر اوقات والدین بر سر چیزهایی که به خودشان مربوط است...

اکثر دعوایی که بین پدر و مادر سر بچه ها صورت می گیرد به بچه ها مربوط نمی شود و بیشتر اوقات والدین بر سر چیزهایی که به خودشان مربوط است اما شهادت یا آگاهی این را نداشته که قبلا آن را مورد بحث قرار دهند، دعوا می کنند. به گزارش خبرگزاری مهر، بچه ها خیلی نسبت به جرو بحث های والدینشان حساس هستند و اگر بفهمند که آنها عامل دعوی والدینشان هستند بسیار اندوهگین می شوند. واقعیت این است که والدین درباره تربیت بچه ها با هم اختلاف پیدا می کنند، برای اینکه بچه ها خوب از آب دربیایند بستگی به این دارد که خودشان چقدر پدر و مادرهای خوبی بوده اند.

بیشتر والدین زمانی که با رویکرد همسرشان در تربیت بچه ها مخالف هستند حاضرند با تمام توان او را به مبارزه بطلبند. متأسفانه انرژی که این جرو بحث ها را به وجود می آورد از عشق پدر و مادری والدین به بچه ها تغذیه می شود. غافل از اینکه شاید این درگیری و تنش بین والدین نسبت به خود آن مسئله که این بحث را به وجود آورده آسیب بیشتری برای بچه ها داشته باشد.

خیلی کم پیش می آید در خانواده ای هیچ اختلافی در مورد اینکه بچه ها باید چگونه بزرگ شوند، وجود نداشته باشد. بیشتر والدین در مورد تربیت بچه ها با هم کشمکش دارند و این باعث ایجاد الکلنگی می شود که موضع سخت یکی از والدین با موضع "شل" و سهل گیرانه دیگری به حالت تعادل در می آید.

بسیاری از مردان احساس می کنند همسرشان بچه ها را لوس بار می آورند و از آنچه که آنها می خواهند بردباری بیشتر و قاطعیت کمتری دارند. تفاوت های زن و مرد را می توان در همان موقع که نوزاد چند ماه بیشتر ندارد، دید. مادر معمولاً بچه را در بغل گرفته و با آرامی با او حرف می زند در حالی که پدر بیشتر از قلقلک و سایر محرک های فیزیکی استفاده می کند.

ورای روش هایی که پدر و مادر به وسیله آن تربیت و محرک بچه را به حالت تعادل در می آورند، تقریباً همیشه تفاوت هایی در انتظار است هر کدام از والدین از بچه وجود دارد. همان طور که درمانگران خانواده این مسئله را به خوبی می دانند بعضی از مسائلی که والدین درباره اش جرو بحث می کنند، بمب های عاطفی هستند که در نواحی مشکل ساز دوران کودکی شان عمل نکرده و بر جای مانده است. اکثر اوقات پدر یا مادر سعی می کند دوران کودکی خود را خنثی یا آن را تکرار کند و در نتیجه تجارب و احساسات خود را با تجارب و احساسات بچه اش اشتباه می گیرد.

والدین پسر بچه ها به احتمال قریب به یقین بر سر تمایلات مردانه یا زنانه پسرهای خود بحث دارند. به خصوص مردان اغلب نسبت به رفتارهایی که از نظر آنان زنانه است دل نگران و واکنش پذیر هستند؛ آنها می خواهند پسرانشان مردانی خودکفا، قاطع و مصمم بار بیایند و اعتقاد دارند که مادر سد راه این فرآیند است.

به عنوان مثال اگر پسر بچه ای از رویارویی با موقعیت دشواری مضطرب شود، یا از درد و عجز گریه کند، ممکن است مادر دست هایش را برای در آغوش گرفتن او باز کند. یا به او قوت قلب دهد. حال پدر باید پاسخگوی دو مسئله باشد. یکی نگرانی از اینکه مبدا پسرش نیاموزد چگونه بر ترس هایش در زندگی غلبه کند و دیگری نگرانی از اینکه مبدا پسرش بیش از حد به مادرش وابسته شود. مخصوصاً در جامعه ما، بدون شک ترس اظهار نشده از اینکه مبدا یک پسر ضعیف تاثیرپذیری از زن داشته، زندگی ای توأم با تسلیم را برای او رقم زند، باعث می شود که بعضی از مردان حساسیت فوق العاده ای نشان دهند. در نتیجه زمانی که پسر بچه به اندازه کافی سرسخت و فعال نیستند پدرانشان با دست انداختن آنها حتی با اسم هایی چون "تی تیش مامانی" واکنش نشان می دهند.

ضمناً شوهر در تلاش برای محافظت از پسر ممکن است همسرش را به ایجاد این رفتار زنانه و غیر قابل قبول متهم کند و به طریقی که به درگیری منتهی شود او را آماج حملات خود قرار دهد. متأسفانه بیشتر این جرو بحث ها بی مقدمه و جلو روی بچه ها اتفاق می افتد. این نوع رفتار نه تنها اوضاع را درست نمی کند بلکه به احساسات عمیقی از بی لیاقتی و دلخوری هم در مادر و هم در پسر منتهی می شود.

دعوایی که سر بچه ها صورت می گیرد غالباً به بچه ها مربوط نمی شود. اکثر اوقات والدین بر سر چیزهایی که به خودشان مربوط است اما شهادت یا آگاهی این را نداشته که قبلا آن را مورد بحث قرار دهند، دعوا می کنند. در برخی مواقع پدر یا مادر ممکن است به این نتیجه برسند که یک مسئله آنقدرها هم برای او زجرآور و تاثیرگذار نیست یا اینکه ارزش دیگری را که پیش کشیدنش ممکن است

به همراه داشته باشد ندارد. در صورتی که اگر همان رفتار از بچه سر بزند شمشیرش را از رو می بندد. یعنی زمانی که پای بچه به میان می آید آنچه را می توانست انکار کند به مانند مسئله ای مهم شدیداً به آن حساسیت نشان می دهد.